

Димитър Бояджиев

Октави

„Смири се! Събери крилата глупи
и не гони туй, що не щеш стигна,
защото инак силом ще пречупи
тях, слабите, зловещата вълна
на вихър черен, а пък мрака роден
душата ти ще плътно да покрий –
и всеу сърце за простор свободен
след туй кат птица в клетка ще се бий!

Та и защо шумиш? Какво ли търсиш
във тоя край на див, свиреп въртеж!
З светли идеали шир? О, бързай да отърсиш
от себе, без тъга и без болеж,
надеждата безмислена и празна,
че ще да срещнеш най-подире ти
сърца сред тая паплач безобразна,
в кои екът световен да трепти!“

С тези думи в тъмен час демон зловещи
екна коварно в моята душа –
когато от възторга млад, горещи
унесен, смогнал бях да заглуша
гласът ехиден на съмненья черни,
когато мислех веч, че участва
мен вечно няма да са непомерни
тегла, че иде ден на радостта...

О, дух злокобен, грозните закани
не плашат ме, че млад съм още аз,
та мъжки бих пренесъл всички рани
и пак напред все бих летял със страст!
Но ти в мен червей на съмненья гуждаш...
Ти хитър си и знаеш де да бийш...
Ти знаеш как покоя да прокуждаш,
на радостите гроба как да рийш!

Но що от туй? О, нек е всичко жалко
във тоз живот нерадостен и клет! –
Аз пак ще найда нейде кътче малко
за мойто щастие – и собствен свет
ще си създам от бленове лазурни –

и ще живея там честит, засмян,
кат на цъфтящо островче сред бурний,
от векове бушуващ океан!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6286>]